

SZERÉNYI TAMÁS

Italbolt

A bádogbüfé előtt
szétszórt aprópénz
és hanyagul eldobált
cigaretta csikkek között
fehér lábnyomok:
egy apró talp
érinti a salakot.

A hegek a falon
egy irányba mutatnak,
nincs bent váltó, a ventilátor
szanaszét köpködi a krepp-papírt.
El van romolva, mondanák,
pedig sosem működött rendesen.

Az üvegeket bizonytalan
mozdulattal ejti le a pultra,
amit lábujjhegyre állva éppen elér.
Maszatos kezével rágóba nyúl,
az asztal pereme alatt gyűlik
a gyötrelem ragacsos
mellékterméke.

Nem visszaváltani hozta,
hanem újratölteni,
demizsonból kotyog
a halványvörös, ecetszagú ital.
Fizetnie nem kell, ha legközelebb jön,
elég lesz, mondják, mivel hó vége van,
ilyenkor illik engedményeket tenni.

Kifelé menet még lehajol,
a csikkek között keresgél,
olyankor látni arcán a derűt,
fehéren izzik, majd kisimul,
mint a napégette bádog,
ő meg teli üvegekkel a hóna alatt
elindul hazafelé.

Sorakozó

Ott állunk mind,
tornasorban, írók, költők,
sérült, sértett emberek,
a halál diadalmaskodik,
nyelvet ölt rám is, rád is,
mindenkire.

Kényszeredett beismerés,
a felelősség leperreg, és a
felszabadító tévedéseket
is végzetesnek érzed;
a világ vízzé válik,
benne a létezés kódarab.

Erős vár a mi
íraskényszerünk,
nem akartam költő lenni,
így biztosan nem,
másra bíznom,
a többiekre a tornasorban,
akik hozzám hasonlóan
akaratlanul felsorakoztak.

Pedig nincs bennünk semmi közös,
én csak olyan egyszerű megállapításokra
vagyok képes, mint...

A halál
nem olyan,
mint a filmekben,
nem kísért a múlt,
legfeljebb kísérték,
de most már senki
nem áll melletted.

Aztán meg:

Szakaszolod a napokat,
egy teljes holdciklus
közelebb visz a krónikus
álmatlansághoz,
ebben méred a múlt időt,
és a strigulák téged
húznak át keresztbe.